

ватъ голи, готови жадно да се вгурнатъ въ легена. Единиятъ е свилъ прѣститѣ си, прилича на сърдитъ, а другиятъ ги разперилъ тѣй — сякашъ се готви да каже нѣкаква ржбата клюка.

Разбира се, погрѣшно ще бжде, ако мислите, че той е все такъвъ. Има случаи, когато неговата веселостъ и задирливостъ нѣматъ край. Тогава става словоохотливъ, хили се непрекъснато и отъ време на време пѣе.

— Слушай, Дочко, не те чувамъ да пѣешъ, — ми казва той. — Трѣбва да знаешъ, че който пѣе, зло не мисли.

— Какво да пѣя, дѣдо?

— Какво да е. Ей на, лоша ли е тази пѣсень? — И той дига глава нагоре, прожумява и започва съ църковенъ макамъ:

Шумна Марица, окървавена

плаче водица люто ранена.

Маршъ, маршъ, генинане нашъ . . .

Колкото и да бѣше своеобразенъ за дома ни, той бѣше почти необходимъ.

Отсѣтствувахе по петъ-шестъ месеца отъ града. Пролѣтъ и лѣте се главѣше пждаринъ изъ лозята, въ края на лѣтото ставаше воденичарски работникъ, а презъ късната есень ловѣше риба на Дунава и я продаваше изъ улицитѣ. Увличаше ли се отъ пждарството, не знаемъ, но рибарството го поглѣщаше до глупостъ. По цѣлъ день се печеше на жаркото слънце върху скалата и непрекъснато гребѣше съ кепчето изъ водата. Сухото му полукъсово лице отразяваше и най-тънkitѣ трептения на душата. А душата . . . неговата душа бѣше нѣщо съвсемъ особено. Приличаше на нѣкоя торба, въ която стоятъ и смѣхътъ, и псувнята, и клюката, и ласката, и грубостта, и най-тънката нѣжностъ, която понѣкога избухваше съ изненадваща откровеностъ.

Това бѣше дѣдо. Той забива кепчето и подвижнитѣ му устни сж непрекъснато въ трептение. Тѣ нареждатъ